

издигне доста високо държавата си Велика Моравия (сегашна Моравия и Словашко). За да смаже окончателно силата на нѣмцитѣ, той привлѣкълъ съ голѣми подаръци на своя страна българитѣ. Тогава (въ 853 г.) начело на многобройна войска Борисъ нахлулъ въ Бавария и извършилъ голѣми опустошения, но когато отрядитѣ му сж прѣснали да грабятъ, явилъ се ненадѣйно Людовикъ Нѣмски и успѣлъ да обсади българския лагеръ, укрѣпенъ само съ обозни кола. Борисъ не можалъ да устои съ малкитѣ сили, съ които разполагалъ и, слѣдъ една упорита защита, билъ заставенъ да отстѣпи лагера си на неприятеля. А по-послѣ той свѣрзалъ дълготраенъ миръ съ нѣмцитѣ, на които даже започналъ да помага, защото моравцитѣ станали силни и мѹжали да привлѣкатъ къмъ себе си славянитѣ отъ сѣверозападнитѣ части на българското царство.

За да включи всички славяни на полуострова въ своето царство, Борисъ започналъ война противъ синоветѣ на Властимира и навлѣзълъ доста навжтрѣ въ Сърбия (между 854—860 г.), но, при всичко че разполагалъ съ голѣми сили, нѣмалъ успѣхъ; защото, както и въ врѣмето на баща му, българската конница не могла да дѣйствува въ сръбската планинска и лѣсиста земя. Даже въ едно сблъскване сръбитѣ сполучили да взематъ въ плѣнъ сина му Владимира съ 12 боляри. Поради това Борисъ се принудилъ да сключи миръ, слѣдъ който билъ приятелски доведенъ отъ синоветѣ на княза Мунтимира до границата на българското царство, до Раса (сега Нови-Пазаръ). При все това, Борисъ запазилъ извѣстно влияние върху Сърбитѣ, та, когато по-послѣ се скарали тримата сина на Властимира за властѣта, той помогналъ на Мунтимира да надвие на братята си и да стане самодържецъ на сърбитѣ. Борисъ водилъ безуспѣшна война и съ хърватитѣ. Въобще първата половина отъ дългото си царуване той прѣкаралъ въ безполезни войни, когато втората половина посветилъ за покрѣстване и просвѣщаване на своитѣ поданици.